

อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน : การศึกษาเฉพาะกรณีของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติ ซึ่งผู้วิจัยมีสมมุติฐานว่า การเสริมแรงทางสังคมควยค่าชมเชยและความสนใจของครูน่าจะมีผลลดความถี่ของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กได้ ผลการวิจัยพบว่า การเสริมแรงทางสังคมควยค่าชมเชยและความสนใจของครูทำให้พฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน ลดลงเห็นได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำเสนอข้อมูลควยกราฟแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ข้อมูลควยสถิติอื่น ๆ¹ และได้แสดงกราฟเปรียบเทียบผลการทดลองของผู้รับการทดลองที่ละคนซึ่งจะได้อภิปรายต่อไป

ในการพิจารณาจากกราฟรูปที่ 2 ซึ่งแสดงการเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์กับพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอก ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์เท่ากับ 33, 62, 34 และ 83 และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติเท่ากับ 61, 31, 63 และ 8 ในระยะทดลอง 4 ระยะ ตามลำดับ ถ้าพิจารณาเฉพาะระยะ A_1 จะเห็นได้ว่าเด็กชายเอกมีอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติสูงกว่าอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งค่าเฉลี่ยความถี่เป็นเครื่องยืนยันว่าเด็กชายเอกเป็นผู้มีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุเกินปกติตามคำจำกัดความในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของแพตเตอร์สัน² (Patterson, 1970) ซึ่งกล่าวว่าเด็กที่มีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติ เป็นเด็กที่มีอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติสูงกว่าอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ในระยะ B_1 เมื่อเด็กชายเอกได้รับการเสริมแรงทางสังคมควยค่าชมเชยและความสนใจของครู พฤติกรรมที่พึงประสงค์ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น จะเห็นได้ว่าค่า

¹Patterson, Loc.cit.

²Ibid.

เฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์สูงกว่าในระยะ A_1 ผู้วิจัยเชื่อว่า เด็กชายเอก มีอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์สูงขึ้นเพราะเกิดความพอใจที่ได้รับคำชมเชยและความสนใจของครู และเรียนรู้ว่าอะไรคือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งตามมาด้วยรางวัลคือคำชมเชยและความสนใจของครู ความเชื่อของผู้วิจัยสอดคล้องกับ ทรัสตี³ (Trusty, 1972) ซึ่งเชื่อว่าเด็กจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ถ้าเขาอยู่ในสภาพที่พอใจ จะเห็นได้ว่าการได้รับคำชมเชยและความสนใจซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเอาใจใส่จากคนอื่น และบุคคลมีความต้องการขั้นพื้นฐานคือมีความปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นเอาใจใส่ ชอบและเป็นที่ยอมรับ⁴ ดังนั้นการที่เด็กชายเอกมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมแรงด้วยคำชมเชยและความสนใจจากครูน่าจะเป็นเพราะการเสริมแรงทำให้เขาอยู่ในสภาพที่เขาพอใจ สนใจ และไม่ตึงเครียด ทรัสตี⁵ (Trusty, 1972) ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า เมื่อบุคคลอยู่ในสภาพที่เขาพอใจและมีความสบายใจแล้ว การไม่ตึงเครียดในภาวะตึงเครียดจะส่งเสริมให้เขาเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีบุคคลอื่นที่มีแนวความคิดสอดคล้องกันคือ บูเกลสกี⁶ (Bugelski, 1971) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรมเป็นเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์ ถ้าครูสามารถกระตุ้นให้เด็กรู้สึกพอใจก็จะช่วยให้เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

เพื่อยืนยันว่าหลักการปรับพฤติกรรมมีผลความถี่ของพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอกได้ ระยะ A_2 จึงเป็นระยะควบคุมการทดลอง ระยะนี้ไม่ใช่หลักการปรับพฤติกรรม ผลปรากฏว่าความถี่ของพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอก

³Kay Trusty, Principles of Learning and Individualized Reading, The Reacting Teacher, 24 (1972), 730 - 735.

⁴McClland, Loc.cit.

⁵Trusty, Loc.cit.

⁶Bugelski, op.cit. p.59.

ซึ่งลดลงแล้วในระยะ B₁ กลับเพิ่มสูงขึ้นมาอีกในระยะนี้ ดังนั้นผลการวิจัยจึงสอดคล้องกับแนวความคิดของโอเลียร์ และ เบคเคอ⁷ (O'Leary and Becker, 1967) ผู้ซึ่งกล่าวว่าถ้าปราศจากระยะควบคุมการทดลองนี้เสียแล้ว ผู้ทดลองจะไม่สามารถยืนยันได้ว่าหลักการปรับพฤติกรรมเป็นองค์ประกอบเดียวที่มีผลต่อการลดความถี่พฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติของผู้รับการทดลอง ซึ่งซิดแมน⁸ (Sidman, 1960) เองก็มีความเชื่อเช่นเดียวกับโอเลียร์และเบคเคอ (O'Leary and Becker, 1967) และการกำหนดให้ระยะควบคุมการทดลองในแบบแผนการทดลองในงานวิจัยของเขาด้วย

หลังระยะควบคุมการทดลองเป็นระยะ B₂ ครูใช้หลักการปรับพฤติกรรมซ้ำอีกครั้ง ปรากฏว่าพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กชายเอกเพิ่มขึ้น และพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติลดลง ดังแสดงไว้ในกราฟรูปที่ 2 การที่กราฟแสดงพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติลดลงอย่างเห็นได้ชัดครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่าการเสริมแรงทางสังคมด้วยคำชมเชยและความสนใจของครูทำให้พฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอกลดลง

ถ้าพิจารณาจากกราฟเปรียบเทียบความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์กับพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายโทซึ่งมีค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมที่พึงประสงค์เท่ากับ 48, 66, 42 และ 93 และมีค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติเท่ากับ 45, 21, 56 และ 5 ในระยะทดลอง 4 ระยะ ตามลำดับ จากกราฟรูปที่ 3 จะเห็นว่าในระยะ A₁ เด็กชายโท มีอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์สูงกว่าพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติ ซึ่งขัดแย้งกับแพตเตอร์สัน (Patterson, 1970) ซึ่งมีความเห็นว่าเด็กจนอยู่ไม่สุขเกินปกติต้องเป็นผู้ที่มีอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติสูงกว่าอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์เท่านั้น แต่ผู้วิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้นให้เด็กชายโทเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมจนอยู่ไม่สุขเกินปกติด้วยความเห็นตรงกับวูดี้⁹ (Woody, 1969) ซึ่งกล่าวว่า

⁷O'Leary and Becker, "Behavior Modification of an Adjustment Class: A Token Reinforcement Program," Journal of Exceptional Children, 33 (1967), 637 - 642.

⁸Sidman, Loc.cit.

⁹Woody, Loc.cit.

เด็กที่ไม่สามารถปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นแสดงพฤติกรรมแตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ ที่อยู่ในสังคมเดียวกัน และมีพฤติกรรมที่ขัดขวางความเจริญทางวิชาการของตนเอง เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เด็กชายโทมีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติซึ่งนับว่ามีพฤติกรรมแตกต่างจากคนอื่นในชั้นเรียนซึ่งครู 4 คน ลงความเห็นว่าเป็นพฤติกรรมของเด็กชายโทเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาสำหรับชั้นเรียน ซึ่งถ้าไม่ได้รับการปรับปรุงแล้ว พฤติกรรมที่เป็นปัญหาคงกล่าวจะร้ายแรงยิ่งขึ้น ดังที่เกลวิน¹⁰ (Glavin, 1972) กล่าวว่าถ้าเรามีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นและไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นจะคงอยู่และมีแนวโน้มที่ร้ายแรงยิ่งขึ้น ดังนั้นการที่พบว่าเด็กชายโทมีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติแม้ว่าจะมีค่าเฉลี่ยความดีเพียงร้อยละ 45 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยความดีของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ร้อยละ 48 แต่เป็นการเหมาะสมที่พิจารณาให้ทำการปรับพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายโทด้วย

ในระยะ B₁ ซึ่งเป็นระยะที่ใช้หลักการปรับพฤติกรรมจากกราฟรูปที่ 4 แสดงว่าพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายโทลดลงและพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ผู้วิจัยเชื่อว่าเด็กชายโทเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ ทำให้มีอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์สูงขึ้นตามเหตุผลของทรัสต์¹¹ (Trusty, 1972) แมคเคลเลน¹² (McClelland, 1961) และ บุกเกลสกี¹³ (Bugelski, 1971) ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

ในระยะ A₂ ซึ่งเป็นระยะควบคุมการทดลอง จากกราฟรูปที่ 4 แสดงว่าพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายโทเพิ่มขึ้นและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ลดลง สอดคล้องกับความเห็นของ ซิดแมน¹⁴ (Sidman, 1960) โอเลียร์และเบคเกอร์¹⁵ (O'Leary and Becker, 1967)

¹⁰Glavin, Loc.cit.

¹¹Trusty, Loc.cit.

¹²McClelland, Loc.cit.

¹³Bugelski, Loc.cit.

¹⁴Sidman, Loc.cit.

¹⁵O'Leary and Becker, Loc.cit.

ในระยะ B₂ ซึ่งเป็นระยะที่กลับไปใช้หลักการปรับพฤติกรรมซ้ำอีกครั้ง กราฟรูปที่ 4 แสดงว่า พฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายโพลลลงและพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเสริมแรงทางสังคมด้วยคำชมเชยและความสนใจของครูทำให้พฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายโพลลลงได้

สำหรับการเปรียบเทียบความดีของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กชายตรีในระยะทดลอง 4 ระยะ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความดีของพฤติกรรมที่พึงประสงค์เท่ากับ 47, 66, 65 และ 75 และมีค่าเฉลี่ยความดีของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติเท่ากับ 48, 32, 33 และ 22 พิจารณาจากค่าเฉลี่ยในระยะ A₁ จะเห็นได้ว่า เด็กชายตรีมีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติสอดคล้องกับความเห็นของแพทเตอร์สัน¹⁶ (Patterson, 1970) เนื่องจากความเฉลี่ยความดีของอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติสูงกว่าอัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ในระยะ B₁ เมื่อเด็กชายตรีได้รับการเสริมแรงจากครู พฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นและพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติลดลงเห็นได้จากกราฟรูปที่ 6 ผู้วิจัยเชื่อว่า เด็กชายตรีเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามเหตุผลของทรัสกี¹⁷ (Truski, 1972) แมคเคลเลน¹⁸ (McClelland, 1961) และบูเกลสกี¹⁹ (Bugelski, 1971)

ในระยะ A₂ เมื่อเด็กชายตรีไม่ได้รับการเสริมแรงจากครู ซึ่งกราฟรูปที่ 6 แสดงว่า พฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติเพิ่มขึ้นและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ลดลงกว่าในระยะ B₁ ถึงแม้ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลงที่น้อยมากคือเพียงร้อยละ 1 แต่ก็มี การเปลี่ยนแปลงคือลดลง

¹⁶Patterson, Loc.cit.

¹⁷Truski, Loc.cit.

¹⁸McClelland, Loc.cit.

¹⁹Bulgelski, Loc.cit.

ตามที่ซิดแมน²⁰ (Sidman, 1960) โอเลียร์และเบคเกอร์²¹ (O'Leary and Becker, 1967) ไคกลาวไว์เซนเดียวกัน

ระยะ B₂ เมื่อครูใช้หลักปรับพฤติกรรมอีกครั้งหนึ่ง พฤติกรรมชนอนุ้ยไม่สุขเกินปกติของ เด็กชายตรีลดลงและพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ดังแสดงไว้ในกราฟรูปที่ 6 แสดงว่าการเสริมแรงทางสังคมควยคำชมเชยและความสนใจของครูทำให้พฤติกรรมชนอนุ้ยไม่สุขเกินปกติของเด็กชายตรีลดลงได้

ส่วนการเปรียบเทียบความถี่พฤติกรรมชนอนุ้ยไม่สุขเกินปกติกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กชายจัทวาในระยะทดลองทั้ง 4 ระยะ ซึ่งค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์เท่ากับ 45, 70, 42 และ 62 และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมชนอนุ้ยไม่สุขเกินปกติเท่ากับ 52, 27, 55 และ 35

จากกราฟรูปที่ 8 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กชายจัทวาในระยะ A₁ ค่อนข้างสูง คือเท่ากับร้อยละ 45 แต่เด็กชายจัทวาก็ได้ชื่อว่ามีพฤติกรรมชนอนุ้ยไม่สุขเกินปกติตามความเห็นของแพตเตอร์สัน²² (Patterson, 1970) เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมชนอนุ้ยไม่สุขเกินปกติสูงกว่าค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ในระยะ B₁ กราฟรูปที่ 8 แสดงว่าการเสริมแรงทางสังคมควยคำชมเชยและความสนใจของครูมีผลลดพฤติกรรมชนอนุ้ยไม่สุขเกินปกติและเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กชายจัทวาได้ ผู้วิจัยเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงนี้ขึ้นอยู่กับเหตุผลเดียวกันกับของทรัสต์²³ (Trusty, 1972) แมคเคลเลน²⁴ (McClelland, 1961) และบุเกลสกี²⁵ (Bugelski, 1967)

²⁰Sidman, Loc.cit.

²¹O'Leary and Becker, Loc.cit.

²²Patterson, Loc.cit.

²³Trusty, Loc.cit.

²⁴McClelland, Loc.cit.

²⁵Bugelski, Loc.cit.

นอกจากนี้กราฟรูปที่ 8 ยังแสดงว่าพฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติของเด็กชายจัทวา เพิ่มขึ้นในระยะควบคุมการทดลองคือ ระยะ A_2 ซึ่งสอดคล้องกับความเชื่อของซิดแมน²⁶ (Sidman, 1960) โอลีเวียร์ และ เบคเคอร์²⁷ (O'Leary and Becker, 1967)

และในระยะ B_2 จากกราฟรูปที่ 8 แสดงว่าพฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติของเด็กชายจัทวาลดลงและพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเมื่อได้รับการเสริมแรงทางสังคมซ้ำอีกครั้ง ผลการทดลองนี้ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่าการเสริมแรงควยคำชมเชยและความสนใจของครู ทำให้พฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติของเด็กชายจัทวาลดลงได้

ถ้าพิจารณาจากตารางที่ 1 ซึ่งแสดงค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมของผู้รับการทดลอง ทั้ง 4 คน ในระยะทดลอง 4 ระยะ จะเห็นได้ว่าระยะ A_1 และ A_2 ซึ่งไม่ใช่หลักการปรับพฤติกรรมค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอก โท และจัทวา ในระยะ A_2 สูงกว่า A_1 ทั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อว่า เนื่องมาจากการทดลองเริ่มต้นขึ้นในระยะต้นปีการศึกษาใหม่ ผู้รับการทดลองซึ่งกล่าวมาแล้วข้างต้นยังไม่คุ้นเคยกับชั้นเรียน ครู เพื่อนและการมีผู้สังเกต เข้ามานั่งหลังชั้นเรียนในขณะที่ครูสอน แต่เมื่อเข้าสู่ระยะทดลองที่สามหรือระยะ A_2 ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้รับการทดลองคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ มากกว่าเดิม จึงมีผลให้การแสดงออกของพฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติในระยะ A_2 สูงกว่าระยะ A_1

ส่วนเด็กชายตรีผู้ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติในระยะ A_2 ต่ำกว่าระยะ A_1 แสดงว่ามีผลการทดลองซึ่งแตกต่างจากผู้รับการทดลองอีก 3 คน ผู้วิจัยเชื่อว่า เนื่องมาจากเด็กชายตรีเรียนรู่ว่าอะไรคือพฤติกรรมที่พึงประสงค์เมื่อสิ้นสุดระยะ B_1 ครั้นมาถึงระยะ A_2 ซึ่งไม่ใช่หลักการปรับพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติเพิ่มขึ้นนับว่าสอดคล้องกับแนวความคิดของนักจิตวิทยาบางท่าน²⁸ ที่กล่าวว่าในระยะควบคุมการทดลองพฤติกรรมขนอยไม่สุขเกินปกติจะสูงขึ้น แต่ค่าเฉลี่ยความถี่ซึ่งเพิ่มขึ้น

²⁶Sidman, Loc.cit.

²⁷O'Leary and Becker, Loc.cit.

²⁸Mc Colland, Loc.cit.

นั้นยังต่ำกว่าระยะ A_1 ผู้วิจัยเชื่อว่าเนื่องจากแบบแผนการทดลองกำหนดให้ใช้เวลา 1 สัปดาห์ สำหรับระยะ A_2 ทั้งนี้เป็นระยะเวลาสั้นกว่าระยะ A_1 ซึ่งกำหนดให้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ อาจกล่าวได้ว่าเด็กชายตรีเปลี่ยนไป มีการแสดงออกของพฤติกรรมขณะไม่สุขเกินปกติได้อย่างช้า ๆ ซึ่งถ้าให้ระยะ A_2 ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมขณะไม่สุขเกินปกติของเด็กชายตรีอาจจะสูงเท่ากับระยะ A_1 หรือสูงกว่าก็ได้ แต่ผู้วิจัยไม่สามารถกระทำได้อีกเนื่องจากแบบแผนการทดลองได้กำหนดระยะเวลาทดลองตามหมายกำหนดการของโรงเรียนคือการทดลองต้องสิ้นสุดลงก่อนสัปดาห์ซึ่งนักเรียนจะมีการสอบภาคต้น

อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาโดยเปรียบเทียบระยะที่ใช้หลักการปรับพฤติกรรมกับระยะที่ไม่ใช้หลักการปรับพฤติกรรม ซึ่งสามารถสรุปจากตารางที่ 1 ได้ว่า ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมขณะไม่สุขเกินปกติของผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน ในระยะ B_1 ต่ำกว่าระยะ A_1 และในระยะ B_2 ต่ำกว่า A_2 แสดงว่าหลักการปรับพฤติกรรมมีผลลดความถี่ของพฤติกรรมขณะไม่สุขเกินปกติของผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน

ส่วนจำนวนคำชมเชยและความสนใจที่ครูให้กับผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 2 และกราฟรูปที่ 10 ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าครูให้การเสริมแรงประกอบควยคำชมเชยและความสนใจของครูกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างสม่ำเสมอทุกครั้งที่พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นจนกระทั่งผู้รับการทดลอง เรียนรู้อะไรคือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งตามมากวยการเสริมแรงแล้ว ผู้วิจัยเชื่อว่าน่าจะมีผลทำให้อัตราการแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์สูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมของเด็ก ได้แก่ การให้การเสริมแรงซึ่งครูให้เฉพาะพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามคำจำกัดความในการทดลองและให้โดยมีระบบตามหลักการปรับพฤติกรรมเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กิลเบิร์ต²⁹ (Gilbert, 1969) ซึ่งกล่าวว่าครูที่ให้การเสริมแรงเฉพาะพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามหลักการปรับพฤติกรรมเท่านั้นจะสามารถทำให้เด็ก เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าในระยะ A_1 และ A_2 ซึ่งเป็นระยะที่ไม่ใช่หลักการปรับพฤติกรรม ครูก็ได้ให้การเสริมแรงผู้รับการทดลองทั้งสี่คนด้วยเช่นเดียวกัน แต่การให้การเสริมแรงของครูในระยะเหล่านี้เป็นการให้โดยไม่มีหลักเกณฑ์และไม่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน ได้เรียนรู้ว่าอะไรคือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แต่การเสริมแรงของครูในระยะ B_1 และ B_2 เป็นการเสริมแรงที่กระทำอย่างมีแบบแผน และต้องการให้ผู้รับการทดลองเรียนรู้ว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และมีจุดมุ่งหมายให้การเสริมเรงนั้นไปควบคุมให้ผู้รับการทดลองมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในที่สุด

ถ้าพิจารณาจากตารางที่ 2 และกราฟรูปที่ 10 จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยความดีของจำนวนคำชมเชยและความสนใจของครูที่ให้กับผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน ในระยะ A_1 และ A_2 ซึ่งไม่ใช่หลักการปรับพฤติกรรมมีค่าต่ำกว่าระยะ B_1 และ B_2 ซึ่งใช้หลักการปรับพฤติกรรม ทั้งนี้เป็นไปตามแบบแผนการทดลองซึ่งกำหนดให้ระยะ B_1 และ B_2 เป็นระยะซึ่งครูให้คำชมเชย และความสนใจกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้รับการทดลอง ดังนั้นการที่พฤติกรรมขณะอยู่ไม่สุขเกินปกติของผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน มีค่าเฉลี่ยความดีสูงในระยะ A_1 และ A_2 ในขณะที่จำนวนคำชมเชยและความสนใจของครูในระยะ A_1 และ A_2 มีค่าเฉลี่ยความดีต่ำ และในทำนองเดียวกันพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน มีค่าเฉลี่ยความดีสูงในระยะ B_1 และ B_2 และจำนวนคำชมเชยและความสนใจของครูมีค่าเฉลี่ยความดีสูงไปด้วยในระยะ B_1 และ B_2 นั้น เนื่องจากครูสามารถชี้หลักการปรับพฤติกรรม คือได้ให้คำชมเชยและความสนใจเมื่อผู้รับการทดลองมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามคำจำกัดความของการวิจัยในระยะ B_1 และ B_2 ได้อย่างถูกต้องนั่นเอง

ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมีผลการวิจัยที่สอดคล้องกับงานวิจัยของบุคคลอื่น เช่น อัลเลน และพวก³⁰ (Allen et al., 1967) ฮอลล์และพวก³¹ (Hall et al., 1968)

³⁰Allen et al., Loc.cit.

³¹Hall et al., Loc.cit.

แพตเตอร์สัน³² (Patterson, 1970) กิลเบิร์ต³³ (Gilbert, 1969) บราวน์
และพวก³⁴ (Brown et al., 1972) คือการเสริมแรงทางสังคมด้วยคำชมเชยและ
ความสนใจของครูมีผลลดพฤติกรรมนอนไม่สุขเกินปกติของผู้รับการทดลองได้

³²Patterson, Loc.cit.

³³Gilbert, Loc.cit.

³⁴Brown et al., Loc.cit.